

EN BLÅ NIMBUS

Af Ole Bjerregaard Knudsen

Visse menneskeskabte ting er så kønne, at man aldrig bliver træt af at se på dem. Der kan nævnes: F-16 jagere, en Citroën model 1934, en sølvfarvet Saab 900 - og en blå Nimbus.

Da krigen var forbi i 1945, varede det ikke længe, før der kom gang i både private biler og motorcykler. Niels Jensen, en mand på min hjemegn, havde en Nimbus, og det var et pragtfuldt syn. Nimbusen havde et styr, der lignede instrumentbrættet på en bil. Tændingsnøglen sad lodret ned, og når den blev drejet, blev et lille lys tændt. Motoren havde fire cylindre og kardantræk. Et let tryk på starteren, og motoren gik i gang. Koblingen sad i det ene håndtag, og første gear var et let tryk nedad med foden. Vippede man foden tilbage, gik den i frigear, og andet og tredje gear var opad. Og så var der lyden. En Nimbus havde en helt anden lyd end de andre motorcykler, der lød som de bastarder, de nu engang var.

Vi drenge så på, når Niels Jensen startede sin Nimbus hjemme på mejeripladsen ved siden af købmandsforretningen, hvor jeg boede. Niels Jensen tog først sin læderhjem på og tændte en cigaret, inden han tog sine kørehandsker på. Lige før han kørte, tog han altid et elegant sving rundt på pladsen. Vi drenge stod tilbage fulde af beundring og sagde til os selv, at sådan en Nimbus ville vi også have. Der var bare det problem, at der var seks år, til vi kunne få kørekort, og seks år var en helt uoverskuelig årrække.

Der var også andre motorcykelmærker: BSA, ARIEL, NSU, BMW, Royal Enfield og Harley-Davidson. Jens Ager i Egeris havde Harley-Davidson med sidevogn af mærket INDIAN. Det kunne hende, at Jens Ager en formiddag landede på mejeripladsen - ikke helt appelsinfri - efter en lang og fornøjelig nat. Så kunne han give en opvisning i, hvordan man kunne køre motorcykel med sidevognen flyvende oppe i luften. Baghjulet kunne lave hjulspin, og når den gjorde det, fløj gruset hen over mælkespande, benzindunke og æggekasser. De gamle - det var dem over 25 år - rystede forarget på hovedet og sagde, at hans far i tide skulle have givet Jens nogle smæk med en kjæp i hans bare ... men nu var det for sent. Og så nikkede de, som gamle folk nu engang har for vane, når de mener, de har sagt noget særlig åndfuldt. Vi drenge var af en anden mening. Jens var damernes ven, og de første syv kirkesogne slog ikke til. Hans jagtområde var meget større. Generelt kan man sige om Jens Ager, at han var genstand for både misundelse og forargelse - og at han nød begge dele.

Ved siden af købmandsforretningen og mejeriet lå Sønderupgård. Her var en karl, der hed Viggo. Han var en rar karl, han havde en BSA, og efter Viggos mening var det den bedste motorcykel i hele verden. Jeg lyttede tit til Viggo, når han fortalte om sin BSA, og sommetider fik jeg lov at starte den. Viggo og jeg var gode venner.

I nabobyen Herborg var der en gårdmandsøn, der også havde en BSA. Den var lidt større end Viggos. Ham fra Herborg kom sommetider på besøg hos Viggo, og så prøvede de deres maskiner af mod hinanden. Når Herborg-fyren var kørt, forklarede Viggo mig, at Herborg-maskinen godt nok var lidt større end hans, men Viggos havde en række andre fordele på det tekniske plan. Og så, forkla-

rede Viggo mig, havde Herborg-manden i øvrigt givet 500 kroner for meget for den, men det ville han nu ikke sige til ham.

En dag havde Viggo et vigtigt spørgsmål til mig: "Når du engang kan få kørekort, hvad for en maskine vil du så have?" Svaret røg ud af mig: "En blå Nimbus." Aldrig i mit liv har jeg set så skuffet en mand. Da Viggo havde fået luften igen, sagde han, at hvis der var nogen, der ville give ham en Nimbus kvit og frit, ville han takke nej. Han ville ikke engang have den på sit lokum. Jeg blev fuldstændig slået ud og gik hjem i nedtrykt sindstilstand.

Dagen efter slog det mig, at Viggo da intet lokum havde. Dengang var der ikke toilet til karlene på landet. De klarede sig med at gøre det, der skulle gøres, i stalden. Og havde der været et toilet, ville ingen karl med respekt for sig selv bruge en sådan indretning. Den slags ting var for børn og kvindfolk og gamle, syge mænd. Min tillid til Viggo og hans tillid til mig havde lidt et knæk, men vores venskab holdt da.

Vores post hed Poul Post. Han levede af at gå med post, og han levede for motorcykler og jagt. Da jeg var ung, købte jeg en Nimbus af ham. Prisen var 500 kroner. Der skulle sættes meget i stand på den, og jeg kunne ikke bede andre om at hjælpe mig end netop Poul Post. Sagen var bare den, at hans mekaniske interesser var større end hans evner. Jeg skyndte mig at sælge den tilbage til ham for 400 kr., og det afholdt han sig ikke fra at fortælle vidt og bredt. Jeg var godt og grundigt til grin, men selv i dag mener jeg, at det var den bedste forretning, jeg nogensinde har gjort.

Nu koster en blå Nimbus et sted mellem 50.000 og 150.000 kroner, og jeg har endnu mit motorcykelkørekort. Jeg kunne købe en nu. Pengene er ikke nogen problem - de kan lånes. På hjemmefronten ville jeg heller ikke få problemer. Min datter på 24 år ville tilgive

sin gamle far sådanne tåbeligheder. Og mine to sønner ville blive glade. De kender med sikkerhed fem-seks steder, hvor de kan øve sig i at køre Nimbus. Steder, hvor der med garanti hverken kommer folk, fæ eller politi. Min kone ville blive meget glad. Hun ville sige, at nu kan enhver da se, hun har ret, når hun siger, at hun har giftet sig med en, der ikke er rigtig klog. Beviset har han selv leveret.

Så sagen er den, at det hverken skyldes penge eller problemer i familien, at jeg ikke køber en blå Nimbus. Nej, situationen er den, at når man er blevet 60 år, så ved man nok, at nu går man over i livets aftenskole. De få drømme, man har tilbage, skal man ikke ødelægge ved at realisere dem. Man skal være glad for resignationens nådegave, som betyder, at man ikke skal ærgre sig over spildte muligheder. I stedet skal man være glad for, at det ikke er gået værre, når man tænker over, hvor dum man tit har været.

Men den Nimbus, jeg aldrig fik og aldrig får, har altid været blå.

Fortæl dit liv - sådan skriver du dine erindringer
© 2016 Marie Østergaard Knudsen og Gyldendal A/S

Omslag og grafisk tilrettelægning: Bettina Kjærulff-Schmidt
Forlagsredaktion: Ditte Maria Søgaard
Bogen er sat med: Chronicle Text
Trykt hos Livonia Print
Printed in Latvia 2016

ISBN 978-87-021-8496-9
1. udgave, 1. oplag

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med CopyDan, og kun inden for de
i aftalen nævnte rammer.

Gyldendal
NonFiktion
Klareboderne 3
1001 København K
www.gyldendal.dk

